

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

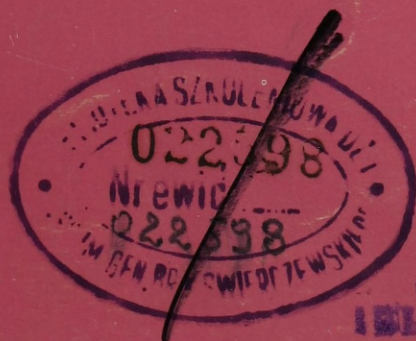
IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

Egz. Nr.....

plk dypl. Jerzy GÓRAL

ZASADY OSIĄGANIA GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ PULK

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
s. gen. broni Karol Świerczewski

39204

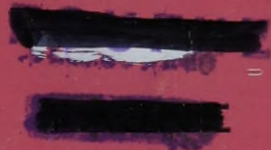
WARSZAWA 1974

**AKADEMIA
SZTABU GENERALNEGO**

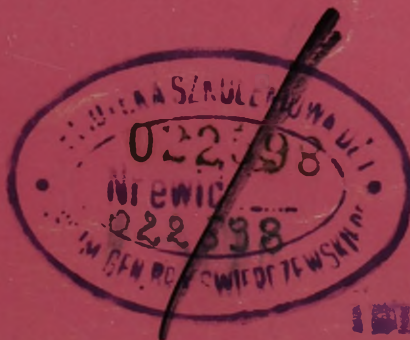
IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

Egz. Nr.....

plk dypl. Jerzy GÓRAL

**ZASADY OSIĄGANIA
GOTOWOŚCI BOJOWEJ
PRZEZ PUŁK**

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIO-
WACZNEJ SZTABU GENERALNEGO
a. gen. broni K. Świerczewskiego

39204

WARSZAWA 1974

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 86 ust. 2
(Dz.U. RP z 11 poz. 85)
.....
Podpis

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY TAKTYKI OGÓLNEJ

Egz.nr... 1

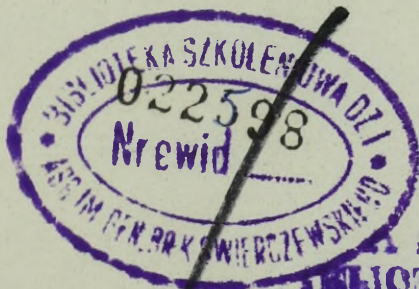
/-/ gen.bryg.Marian WASILEWSKI
21.12.73 r.

Ameklon just 12657

płk dypl. Jerzy GÓRAL

ZASADY OSIĄGANIA GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ PUŁK

SKRYPT

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

39204

WARSZAWA

GRUDZIEŃ

1973 ROK

AKADEMIA SZKOLNICTWA
Dr. gen. Leon K. Górecki

[Redacted]

WYDZIAŁ PEDAGOGICZNY

Form with fields for 'MIASTO' and 'ULICA'.

WYDZIAŁ PEDAGOGICZNY

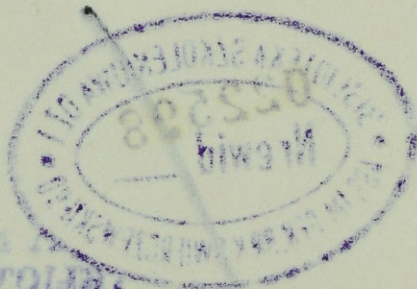
1-1 gen. Leon Górecki

Handwritten in red ink: "Wzrost i rozwój"

Dr. gen. Leon Górecki

WYDZIAŁ PEDAGOGICZNY

WYDZIAŁ

WYDZIAŁ PEDAGOGICZNY
AKADEMIA SZKOLNICTWA

Handwritten in black ink: "13204"

WYDZIAŁ

WYDZIAŁ

WYDZIAŁ

SPIS TREŚCI

	<u>Str.</u>
W S T Ę P	5
I. ZASADY OGÓLNE	6
II. RODZAJE STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ	7
III. SYSTEM ALARMOWY I ZASADY JEGO FUNKCJONOWANIA	13
IV. ELEMENTY PLANOWANIA OSIĄGANIA POSZCZEGÓLNYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ	16
V. OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ WOJSKA PRZEBYWAJĄCE W REJONACH CZASOWEGO POBYTU ...	25
VI. ZASADY SZKOLENIA I KONTROLI GOTOWOŚCI BOJOWEJ	26
MATERIAŁY ŹRÓDŁOWE I POMOCNICZE	29

SPIS TREŚCI

1. WSTĘP 1

2. ZAKRES OBLIĘCZNOŚCI 2

3. WYMAGANIA OGÓLNE 3

4. WYMAGANIA WYKONAWCZE 4

5. WYMAGANIA WYKONAWCZE W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM PRAC 5

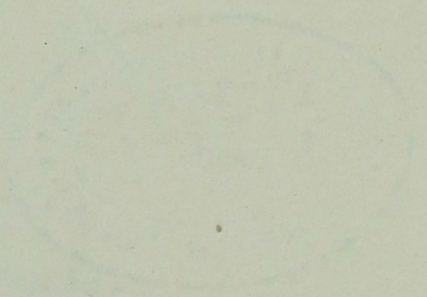
6. WYMAGANIA WYKONAWCZE W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM PRAC 6

7. WYMAGANIA WYKONAWCZE W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM PRAC 7

8. WYMAGANIA WYKONAWCZE W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM PRAC 8

9. WYMAGANIA WYKONAWCZE W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM PRAC 9

10. WYMAGANIA WYKONAWCZE W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM PRAC 10

33504

W S T Ę P

Doświadczenia ostatnich konfliktów zbrojnych, zwłaszcza na Bliskim Wschodzie potwierdziły w całej pełni aktualność czynnika zaskoczenia we współczesnych warunkach polityczno-militarnych. Teoretycy wojskowi zaczęli powątpiewać w zakładaną ostatnio rzekomą niemożność uzyskania zaskoczenia przy szerokim wykorzystaniu elektronicznych systemów rozpoznania, oraz przy aktywnym rozpoznaniu agenturalnym.

Okazało się, że przy umiejętnym zastosowaniu maskowania operacyjnego, przy umiejętnej dezinformacji dyplomatycznej można ukryć przygotowanie wojenne i zaskoczyć przeciwnika. Egipt i Syria w ostatnim konflikcie dokonały mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia wojsk nie wzbudzając podejrzeń u swych przeciwników i uzyskały czynnik zaskoczenia /inną sprawą oczywiście jest jego wykorzystanie/.

Twierdzi się, iż dużo łatwiej jest oceniać możliwości potencjalne, stan ilościowy przeciwnika, aniżeli jego zamiary. Pod znakiem zapytania stawia się tezę, że współczesne środki zapewnią zorientowanie się w porę o zamiarach wojennych przeciwnika i pozwolą wykorzystać ten okres ostrzegawczy do podjęcia niezbędnych przedsięwzięć mobilizacyjnych. Dlatego z tym większą ostrością i wyrazistością jawi się problem gotowości bojowej sił zbrojnych w szerokim znaczeniu.

Niniejszy skrypt przeznaczony dla słuchaczy pierwszych kursów wojsk lądowych Akademii jest właśnie zwróceniem uwagi na ten jakże kapitalny problem działalności jednostek wojskowych, sztabów i dowództw wszystkich szczebli dowodzenia w aktualnej sytuacji polityczno-militarnej.

I. ZASADY OGÓLNE

Gotowość bojowa to zdolność pododdziałów, oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych oraz sił zbrojnych w całości, do podjęcia i wykonania w określonym krótkim czasie stojących przed nimi zadań bojowych wynikających z ich charakteru i przeznaczenia.

Do zamierzonego sposobu realizacji tych zadań musi być dostosowany system gotowości bojowej wojsk. Wymaga się, aby system gotowości bojowej wojsk był odpowiednio powiązany z gotowością obronną państwa i obejmował całe siły zbrojne, ale by jednocześnie pozwalał uruchomić w razie potrzeby, niektóre ich części.

System gotowości bojowej wojsk powinien zapewniać osiągnięcie pełnej gotowości w maksymalnie krótkim czasie i równocześnie możliwie skryty przebieg przedsięwzięć alarmowo-mobilizacyjnych.

Przewodnią myślą systemu gotowości, powinno być niedopuszczenie do uzyskania przez przeciwnika zaskoczenia i zapewnienie możliwości wyprzedzenia go w przygotowaniach wojennych, odpowiednio do sytuacji polityczno-militarnej.

Ogólny poziom gotowości bojowej zależy od stanu moralno-politycznego wojsk, poziomu ich wyszkolenia i wyposażenia, stanu ukończenia oraz stopnia zabezpieczenia materiałowego i technicznego.

Do podstawowych czynników wpływających zasadniczo na poziom gotowości bojowej zalicza się: potencjał bojowy, położenie bojowe, sprawność mobilizacyjną i sprawność alarmową.

Potencjał bojowy to wynikająca ze struktury organizacyjnej, z ilości i wartości stanu osobowego, techniki bojowej i zabezpieczenia materiałowo-technicznego, możliwość wykonania różnorodnych zadań bojowych przez określoną jednostkę organizacyjną wojsk.

Położenie bojowe to usytuowanie wojsk /pododdziału, od działu/ w stosunku do przeciwnika, w powiązaniu z sytuacją bojową na lądzie, morzu i w powietrzu oraz z otrzymanym zadaniem bojowym i charakterem terenu.

Sprawność mobilizacyjna to zdolność przejścia wojsk ze struktury organizacyjnej stanu pokojowego do stanu wojennego, zgodnie z planami wojny. Polega ona na uzupełnieniu istniejących oddziałów i pododdziałów wyszkolonym odpowiednio stanem osobowym, sprzętem i techniką, zapasami materiałowymi do etapów czasu wojennego, bądź też na formowaniu nowych organizmów wojskowych.

Sprawność alarmowa to zdolność podjęcia na sygnał zespołu zawczasu przygotowanych i wytrenowanych przez wojska oraz sztaby przedsięwzięć, prowadzących do szybkiego osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Elementami, które w decydujący sposób wpływają na sprawność alarmową oraz gwarantują wykonanie przez wojska zadań w zakresie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej są:

- dokumenty dyrektywne i dokumentacja alarmowa;
- system alarmowy i organizacja dyżurnych służb operacyjnych;
- wyposażenie systemu alarmowego w odpowiednie urządzenia techniczne i jego systematyczne doskonalenie;
- organizacja powiadamiania i przybycia kadry zawodowej;
- organizacja rozśrodkowania i wyjście z rejonów pokojowej dyslokacji;
- organizacja dowodzenia wojskami w czasie osiągania poszczególnych stanów gotowości bojowej;
- prawidłowe powiązanie problematyki alarmowej i mobilizacyjnej;
- zabezpieczenie bojowe i materiałowo-techniczne procesu osiągania wyższych stanów gotowości;
- szkolenie i kontrola gotowości bojowej wojsk;
- pełna i aktualna znajomość obowiązków przez wszystkich żołnierzy.

II. RODZAJE STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

W zależności od stopnia zagrożenia oraz zadań ustalono dyrektywą MON następujące stany gotowości bojowej wojsk:

- stała gotowość bojowa;
- podwyższona gotowość bojowa;
- pełna gotowość bojowa.

Stała gotowość bojowa - jest to stan utrzymywany w okresie pokoju, który powinien zapewnić skuteczną obronę i ochronę granic oraz obszaru państwa przed zagrożeniem z powietrza, lądu i morza. Ponadto powinien zapewnić warunki dla mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia wojsk i umożliwić realizację normalnego procesu szkolenia z równoczesnym zachowaniem zdolności do szybkiego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

W stanie stałej gotowości bojowej należy we wszystkich pododdziałach i w sztabie pułku - realizując planowy proces szkolenia, zachować zdolność do wykonania przewidzianych zadań bojowych oraz zdolność do sprawnego uruchomienia przedsięwzięć osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej. We wszystkich pododdziałach oraz w sztabie pułku należy utrzymywać ustalony dyrektywą procent ewidencyjnej należności pokojowej stanów osobowych w zależności od stopnia rozwinięcia pułku.

Należy utrzymywać w pełnej sprawności technicznej odpowiednio ustalony procent należności etatowych sprzętu bojowego, utrzymywać w stałej gotowości użytkowej obiekty i urządzenia zapewniające ochronę stanu osobowego, sprzętu i zapasów materiałowych pułku. Pododdziały pułku znajdującego się w stanie stałej gotowości bojowej powinny opuścić miejsca stałej dyslokacji w czasie nieprzekraczającym 60 do 90 minut /w zależności od rodzaju pułku, pory roku bądź warunków dyslokacji/.

W zależności od stopnia rozwinięcia, rodzaju i przeznaczenia pododdziały, oddziały oraz sztaby w stanie stałej gotowości bojowej muszą być gotowe do realizacji następujących przedsięwzięć:

- pułki i pododdziały rozwinięte do podjęcia działań bojowych w stanie aktualnego ukończenia oraz uzupełnienia swoich stanów w trybie alarmowym do etatów wojennych;
- pułki i pododdziały o niepełnych stanach osobowych i skadrowane do mobilizacyjnego rozwinięcia według struktury organizacyjnej czasu wojennego i wykonania innych nałożonych na nie zadań mobilizacyjnych celem osiągnięcia pełnej gotowości bojowej;
- pułki i pododdziały szkolne wszystkich typów, winny być gotowe do wykonania zadań w ramach obrony terytorialnej, zadań mobilizacyjnych, zadań świadczonych na rzecz innych jedno -

stek oraz do rozpoczęcia szkolenia według programów przewidzianych na okres wojny;

- pododdziały zaopatrywania i obsługi muszą być gotowe do przejścia na strukturę organizacyjną czasu wojennego, załadowania zapasów materiałowych, rozśrodkowania ustalonej części zapasów oraz do wykonania innych wyznaczonych im zadań;
- jednostki stacjonarne /np. komendy garnizonów, pododdziały ochrony, garnizonowe węzły łączności, garnizonowe stacje obsługi, magazyny garnizonowe itp./ muszą być gotowe do przejścia na strukturę organizacyjną czasu wojennego oraz osiągnięcia gotowości do realizacji planowanych zadań;
- wszystkie inne pododdziały oraz grupy organizacyjno-mobilizacyjne jednostek nowo formowanych muszą być, przede wszystkim, gotowe do zrealizowania przewidzianych dla nich zadań mobilizacyjnych.

Stałą gotowość bojową, a co za tym idzie zdolność do wykonania określonych zadań pododdziały, oddziały i sztaby zapewniają przez codzienne utrzymywanie:

- minimum 70% ewidencyjnego stanu osobowego zapewniającego osiągnięcie pełnej gotowości bojowej i wykonanie zadań właściwych dla danego rodzaju pułku, czy pododdziału, z tym, że: w pułkach i pododdziałach wcielających żołnierzy raz w roku w okresie podstawowego szkolenia żołnierzy nowo wcielonych, co najmniej 50% stanu osobowego odpowiednio wyszkolonego i przygotowanego do działań bojowych, natomiast we wszystkich sztabach pułków, nie mniej niż 60% żołnierzy zawodowych;
- co najmniej 80% w pułkach rozwiniętych, nie mniej niż 70% w pułkach o niepełnych stanach osobowych i skadrowanych stanu ewidencyjnego pokojowych należności uzbrojenia i sprzętu techniczno-wojskowego w pełnej sprawności;
- utrzymywanie elementów systemu alarmowego w pełnej sprawności zapewniającej przekazywanie sygnałów w czasie ustalonym dyrektywą;
- ciągle utrzymywanie w gotowości eksploatacyjnej obiektów i urządzeń stałych, zapewniających: wykonanie planowanych zadań bojowych, mobilizacyjne rozwinięcie, sprawne osiągnięcie

wyższych stanów gotowości bojowej, możliwość rozwinięcia polowego systemu dowodzenia, ochronę i obronę stanów osobowych w miejscu dyslokacji;

- ciągłą aktualizację planów osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej i mobilizacyjnego rozwinięcia pułku, jak również innych dokumentów z tym związanych;
- utrzymywanie zapasów nienaruszalnych uzbrojenia i sprzętu technicznego w pełnej sprawności oraz zapasów materiałowych w pełnej przydatności użytkowej - na potrzeby mobilizacyjne oraz potrzeby związane z przegrupowaniem do rejonów wyjściowych - tzw. zapasów doraźnych /wg ustalonych norm/;
- utrzymanie w stanie dyżurowania: po jednej baterii w każdym pułku artylerii przeciwlotniczej w gotowości do otwarcia ognia w ciągu 50 minut, po jednej baterii - ZSU-23-4 wg ustalonej kolejności dyżurowania przez przełożonego w gotowości do otwarcia ognia w ciągu 40 minut oraz 25% przeciwlotniczych karabinów maszynowych w gotowości do otwarcia ognia w ciągu 25 minut.

Podwyższona gotowość bojowa jest to stan, w którym należy wzmocnić obronę państwa, zwłaszcza OPL i obronę wybrzeża, zwiększyć możliwość użycia wojsk do działań bojowych i stworzyć warunki do szybkiego osiągnięcia pełnej gotowości bojowej, przez powołanie uzupełnienia dla pułków pierwszego rzutu, a mobilizacyjnego rzutu alarmowego dla pozostałych pułków, z równoczesną gotowością do natychmiastowego opuszczenia miejsc stałej dyslokacji.

Podwyższona gotowość bojowa jest stanem gotowości, w którym realizuje się następujące przedsięwzięcia: - w sztabach wprowadza się całodobowe dyżury, a w określonych sytuacjach wysyła się grupy w rejon stanowisk dowodzenia; dokonuje się uaktualnienia planów osiągnięcia gotowości bojowej; przygotowuje się pododdziały do natychmiastowego wyjścia do rejonów alarmowych; odwołuje się żołnierzy z urlopów, wstrzymuje się ich wyjazdy; sztaby pułków mobilizujących przygotowują się do sprawnego przeprowadzenia mobilizacji; powołuje się ustaloną należną część uzupełnienia; wykonuje się przedsięwzięcia w zakresie maskowania i rozśrodkowania oraz zwiększenia żywotności sprzętu i ludzi w stałych miejscach dyslokacji; dokonuje się zała -

dowania środków materiałowych na transport; wzmacnia się obronę i obronę garnizonów, sztabów i ważniejszych obiektów; przygotowuje się magazyny do wydawania, bądź do ewakuacji zapasów; zdejmuje się z konserwacji uzbrojenie i sprzęt techniczny; przyspiesza się wykonanie przeglądów profilaktycznych i remontów, w pierwszej kolejności sprzętu rakietowego i czołgów.

Podwyższoną gotowość bojową osiąga się w miejscu stałej dyslokacji bez ogłaszania alarmu bojowego.

Czas realizacji przedsięwzięć związanych z przejściem do stanu podwyższonej gotowości bojowej nie powinien przekraczać 8-12 godzin w zależności od rodzaju i stanu uzupełnienia pułku /rozwinęty, o niepełnych stanach, skadrowany/.

Wojska pułku będącego w stanie podwyższonej gotowości bojowej powinny w razie potrzeby opuścić miejsca stałej dyslokacji w czasie nieprzekraczającym 30 minut.

Pełna gotowość bojowa, jest to stan gotowości, który oznacza zdolność pododdziału, pułku, związku itp. w całości do niezwłocznej i skutecznej realizacji zadań wynikających z ich przeznaczenia i charakteru, przewidzianych odpowiednimi planami, w każdej sytuacji powstałej w okresie zagrożenia i wojny. W stanie pełnej gotowości bojowej należy zapewnić gotowość całości wojsk do odparcia, w ramach sojuszniczego systemu obronnego, agresji przeciwnika oraz do uczestniczenia w działaniach bojowych zgodnie z ustalonymi planami operacyjnymi. W stanie pełnej gotowości bojowej wyprowadza się wojska z miejsc stałej dyslokacji do rejonów alarmowych oraz osiąga się pełną gotowość do wykonania zadań bojowych. Uruchamia się pełny zakres mobilizacyjnego rozwijania wojsk i rozwija się połowy system dowodzenia. W zależności od sytuacji i zadań dokonuje się rozśrodkowania oraz poprawy położenia wojsk oraz wyposaża się stany osobowe w całość wszelkich należności według norm wojennych. Przystępuje się do natychmiastowego przejmowania z gospodarki narodowej środków transportowych, maszyn i urządzeń. Podejmuje się kroki zapewniające sprawną realizację mobilizacyjnego i operacyjnego rozwijania wojsk. Rozwija się „Punkt Kontrolno-Informacyjny” oraz „Punkt Przyjęcia i Rozdziału Środków Transportowych”. Szkolenie wojsk dostosowuje się do potrzeb wynikających z planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

Przejęcie do pełnej gotowości bojowej może nastąpić po uprzednim osiągnięciu podwyższonej lub bezpośrednio ze stanu stałej gotowości bojowej. W sytuacji gdy pełna gotowość bojowa jest wprowadzona ze stałej, wówczas pododdziały pułku realizują jednocześnie przedsięwzięcia wchodzące w zakres podwyższonej gotowości bojowej.

Otrzymanie sygnału nakazującego osiągnięcie stanu pełnej gotowości bojowej jest jednocześnie zarządzeniem alarmu bojowego i pełnej mobilizacji pułku.

Wyższe stany gotowości bojowej wprowadza się rozkazem Ministra Obrony Narodowej lub zarządzeniem Szefa Sztabu Generalnego. Rozkaz ten /zarządzenie/, może być przekazany osobiście, bądź też przez upoważnionych oficerów w formie pisemnej lub za pośrednictwem dyżurnej służby operacyjnej w sposób obowiązujący w systemie alarmowym.

W sytuacjach wyjątkowych /np. zaskakujące uderzenie nieprzyjaciela/ do wprowadzenia stanu pełnej gotowości bojowej dla podległych wojsk, są uprawnieni dowódcy wszystkich szczebli do dowódców samodzielnie stacjonujących pododdziałów własnie. W przypadku podjęcia takiej decyzji należy natychmiast meldować przełożonym o zaistniałej sytuacji.

Do stanu podwyższonej lub pełnej gotowości bojowej może przejść całość, część, bądź określone rodzaje wojsk. W miarę potrzeby określone rodzaje wojsk, pułki i pododdziały mogą w tym samym czasie osiągać stan pełnej gotowości bojowej, a inne stan podwyższonej gotowości bojowej.

Pełną gotowość bojową osiąga się z wyjęciem do rejonów alarmowych, bądź ze względów maskujących w rejonach stałej dyslokacji - na wyraźny rozkaz przełożonych.

Zaalarmowanie wojsk objętych systemem łączności i uruchomienie przedsięwzięć osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej powinno nastąpić w czasie od 2 do 7 minut /należy dążyć do skrócenia tego czasu/. Mając na uwadze potrzebę zapewnienia sprawnego realizowania przedsięwzięć osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej powołuje się mobilizacyjny rzut alarmowy do wykonania zadań w okresie mobilizacyjnego i operacyjnego rozwijania wojsk.

Mobilizacyjny rzut alarmowy powołuje się w trybie alarmu

mowym siłami własnymi pułków /grup organizacyjnych/. Mobilizacyjny rzut alarmowy jest niezbędny szczególnie do zapoczątkowania, bądź przyspieszenia prac mobilizacyjnych. Wielkość rzutów alarmowych w zależności od stopnia ukończenia pododdziału waha się w granicach od 10% - do 20% stanu należnego wg etatów wojennych.

III. SYSTEM ALARMOWY I ZASADY JEGO FUNKCJONOWANIA

Gotowość bojowa w poważnej mierze zależna jest od sprawności systemu alarmowego, który jest przeznaczony do alarmowania, ostrzegania i powiadamiania. Podstawowym zadaniem systemu alarmowego jest bezbłędne przekazywanie informacji i sygnałów, w jak najkrótszym czasie.

Alarmowanie jest to natychmiastowe wprowadzenie w życie decyzji dotyczących osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej oraz ochrony wojsk przed uderzeniami /z powietrza, morza i lądu/, skażeniem promieniotwórczym, chemicznym i zakażeniem biologicznym.

Ostrzeganie jest to przekazywanie informacji uprzedzających o niebezpieczeństwie napadu z powietrza, groźbie skażenia promieniotwórczego, chemicznego bądź zakażenia biologicznego.

Powiadamy jest to przekazywanie informacji z zakresu kierowania procesem osiągnięcia kolejnych stanów gotowości bojowej.

System alarmowy opiera się na garnizonowych ośrodkach alarmowania /GOA/ i stacjonarnym systemie łączności.

Podstawowym rodzajem łączności - obsługującym system alarmowy jest łączność przewodowa - telegraficzna i telefoniczna z automatycznymi urządzeniami alarmowania i szybkiej łączności typu "TESA". Dublującym rodzajem łączności w systemie alarmowym jest łączność radiowa.

W systemie alarmowym przekazuje się wszystkim ogniowom dowodzenia niezbędne informacje i sygnały, na podstawie których:

- wprowadza się wyższe stany gotowości bojowej;
- zarządza się alarmy - bojowe, powietrzne i chemiczne;
- zarządza się operacyjne rozwinięcie wojsk;
- ostrzega się o nadchodzącym zagrożeniu z powietrza oraz przed skażeniami i zakażeniami;

- realizuje się inne przedsięwzięcia właściwe dla okresu za -
grożenia i wojny.

Podstawowym ogniwem systemu alarmowego jest garnizonowy ośrodek alarmowania, ostrzegania i powiadamiania, zwany ośrodkiem alarmowania. Ośrodki alarmowania są odpowiednio zorganizowane i wyposażone w urządzenia techniczne oraz zaopatrzone w jednolitą dokumentację sygnałową.

Funkcje ośrodków alarmowania pełnią etatowe dyżurne służby operacyjne /DSO/ lub służby dyżurne wyznaczonych pułków /oddziałów/.

Funkcję centralnego ośrodka alarmowania pełni etatowa dyżurna służba operacyjna Sztabu Generalnego /DSO/.

Centralny ośrodek alarmowania jest nadrzędnym organem zwierzchnim w stosunku do wszystkich pozostałych ogniw służb dyżurnych w zakresie alarmowania, ostrzegania i powiadamiania.

We wszystkich garnizonach, w których stacjonują co najmniej dwie jednostki organizuje się jeden garnizonowy ośrodek alarmowania /GOA/. Dotyczy to również garnizonów, w których stacjonują jednostki o różnej podległości.

W garnizonach, w których samodzielnie stacjonują pojedyncze jednostki nie organizuje się garnizonowych ośrodków alarmowania. Pułki, których dyżurna służba operacyjna lub służba dyżurna ma pełnić funkcję ośrodków alarmowania, wyznacza się rozkazem przełożonego. Ośrodki te podlegają bezpośrednio dowódcom pułków, przy których są organizowane.

Ośrodki alarmowania pułków, których obiekty koszarowe będą wykorzystywane w czasie wojny - przygotowuje się do funkcjonowania w okresie pokoju, zagrożenia i wojny, rozmieszczając je w odpowiednio przygotowanych pomieszczeniach. Pozostałe ośrodki funkcjonują tylko do czasu opuszczenia przez pododdziały /pułki/ miejsc stałej dyslokacji lub rejonów alarmowych.

Po wyjściu wojsk pułku do rejonów alarmowych lub zapasowych rejonów mobilizacji, ośrodki alarmowania zorganizowane na bazie dyżurnych służb operacyjnych lub służb dyżurnych tych pułków włącza się organizacyjnie w skład właściwych terytorialnie terenowych sztabów wojskowych. Włączenie polega na przyjęciu ich zadań, personelu, pomieszczeń, urządzeń oraz dokumentów.

W celu zachowania ciągłości funkcjonowania ośrodków alarmowania, zawczasu wyznacza się i przygotowuje z terenowych sztabów wojskowych oficerów mających pełnić obowiązki dyżurnych służb operacyjnych.

Jeżeli środki łączności, jakimi dysponuje ośrodek alarmowania, nie zapewniają możliwości jednoczesnego przekazania sygnału wszystkim oddziałów i pododdziałów w danym garnizonie, dokonuje się ich podziału na grupy abonentów.

W celu doskonalenia systemu alarmowego w okresie pokoju prowadzi się treningi z DSO w zakresie alarmowania, ostrzegania i powiadamiania.

Ośrodki alarmowania powinny przekazywać wszystkie sygnały adresatom natychmiast po ich otrzymaniu bez analizy ich treści. Dla zapewnienia maksymalnej szybkości przekazywania sygnałów ustala się zawczasu okólniki telefoniczne i telegraficzne według kluczy adresowych.

W wypadku konieczności przekazywania sygnału w stacjonarnym systemie łączności za pomocą centrali telefonicznych, aby uzyskać szybkie połączenie powinno używać się haseł "POWIETRZE" lub "PILNE PAŃSTWOWE". Hasło "POWIETRZE" używa się do celów ostrzegania, natomiast hasło "PILNE PAŃSTWOWE" używa się do celów alarmowania. Dla uzyskania szybkich połączeń telefonicznych w systemie resortu Ministerstwa Łączności zamawia się rozmowę "BŁYSKAWICZNA". Ostrzeganie o zagrożeniu przed uderzeniami z powietrza polega na: zebraniu informacji o środkach napadu z powietrza; analizie i przekazaniu opracowanej informacji; przyjęciu informacji przez ogniwa ostrzegania i przekazaniu do określonych pododdziałów lub oddziałów odpowiednich sygnałów.

Odebrane sygnały ostrzegania garnizonowe ośrodki przekazują przydzielonym im do alarmowania oddziałom i pododdziałom za pomocą środków łączności przewodowej tekstem otwartym lub zamaskowanym.

Ogniwa ostrzeżone /służby dyżurne/ po odebraniu sygnału, wykorzystując dostępne im środki alarmowania - w tym również syreny i gongi - zarządzają bądź odwołują alarm powietrzny, powtarzając trzykrotnie słowo "UWAGA" - ogłaszam alarm powietrzny dla /podaje się jednostkę wojskową lub kryptonim, bądź nazwę garnizonu/.

Oddziały i pododdziały mogą również odbierać sygnały o zagrożeniu z innych źródeł np. w systemie powszechnego ostrzegania ludności.

Decyzję o ogłoszeniu alarmu powietrznego w pułku podejmuje dowódca lub oficer dyżurny.

Odbiorniki radiowe garnizonowych ośrodków alarmowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, a uruchamia się je z chwilą wprowadzenia stanu podwyższonej bądź pełnej gotowości bojowej lub na sygnał podany z centralnego ośrodka alarmowania.

Informacje o sytuacji skażeń lub zakażeń przekazuje się w systemie alarmowym w postaci: ostrzeżenia o zagrożeniu skażeniami lub zakażeniami bądź też w postaci alarmu chemicznego.

Sygnał ostrzegania przekazuje się wówczas, gdy do momentu opadu promieniotwórczego lub podejścia obłoku zatrutego powietrza pozostała co najmniej jedna godzina.

Sygnał alarmu chemicznego przekazuje się w razie bezpośredniej groźby skażenia promieniotwórczego, chemicznego lub zakażenia biologicznego.

Wszystkich żołnierzy będących w czynnej służbie wojskowej zapoznaje się z rodzajami zagrożenia, rodzajami alarmów oraz z odpowiednimi sygnałami ustalonymi dla ich realizacji.

IV. ELEMENTY PLANOWANIA OSIAGANIA POSZCZEGÓLNYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

1. Zasadnicze dokumenty osiagania gotowości bojowej

Podstawą organizacji i planowania przedsięwzięć osiagania kolejnych stanów gotowości bojowej jest Dyrektywa MON, Instrukcja o gotowości bojowej oraz Instrukcja mobilizacyjna.

Pułki oraz ich pododdziały organizują i planują osiaganie wyższych stanów gotowości bojowej w oparciu o rozkazy i wytyczne swych bezpośrednich przełożonych.

Do głównych problemów, które w toku planowania przedsięwzięć osiagania wyższych stanów gotowości bojowej muszą być rozstrzygnięte na wszystkich szczeblach dowodzenia zalicza się: - organizację wewnętrznego alarmowania, ostrzegania i powiadamiania;

- zapewnienie sprawnego i szybkiego opuszczenia miejsc stałej dyslokacji oraz zajęcie wyznaczonych rejonów w określonym czasie;
- organizację zabezpieczenia osiągnięcia kolejnych stanów gotowości bojowej i mobilizacyjnego uzupełnienia;
- organizację dowodzenia na okres podwyższonej i pełnej gotowości bojowej;
- ustalenie sposobu postępowania z obiektami i urządzeniami oraz nadwyżkami osobowymi i mieniem pozostawianym w miejscu stałej dyslokacji;
- opracowanie jednolitych dokumentów planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

W ramach planowania przebiegu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej opracowuje się zawczasu na poszczególnych szczeblach dowodzenia niezbędną jednolitą dokumentację.

W dowództwie pułku opracowuje się plan osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej z uwzględnieniem każdego pododdziału istniejącego i nowo formowanego. Plan osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej pułku powinien zawierać:

- myśl przewodnią dowódcy co do organizacji osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej;
- harmonogram zasadniczych przedsięwzięć realizowanych przez sztab i pododdziały w procesie osiągnięcia tych stanów;
- miejsce stałej dyslokacji wraz z punktami zbiorów pododdziałów;
- zasadnicze i zapasowe rejony alarmowe /mobilizacji/ podległych pododdziałów i drogi doprowadzające do przydzielonych rejonów;
- elementy zabezpieczenia drogowego i organizacji regulacji ruchu na drogach /drodze/ marszu;
- organizację mobilizacyjnego uzupełnienia;
- organizację łączności;
- wykorzystanie świadczeń osobowych i rzeczowych;
- organizację wyprowadzenia sztabu i pododdziałów pułku do rejonu alarmowego /zapasowego rejonu mobilizacji/ oraz organizację ewakuacji do tych rejonów zapasów materiałowych;
- rozmieszczenie zapasów materiałowych i sposób ich pobierania;
- tryb postępowania z obiektami i urządzeniami oraz nadwyżkami

osobowymi i mienia pozostawianymi w miejscu stałej dyslokacji;

- normy czasu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w wyznaczonych rejonach /obiektach/ bez należącego i z należnym uzupełnieniem do etatu wojennego;
- zabezpieczenie bojowe procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości w garnizonie, w czasie marszu i w rejonie - z uwzględnieniem inżynierskiej rozbudowy zasadniczego rejonu alarmowego;
- organizację obrony i ochrony;
- niezbędne sygnały dowodzenia;
- terminy i sposób składania meldunków do sztabu przełożonego.

W dowództwie garnizonu: /kiedy dowódca pułku jest do wódcą garnizonu/. Plan zabezpieczenia przebiegu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska garnizonu. Plan ten powinien uwzględniać specyfikę danego garnizonu i ujmować najważniejsze zagadnienia dotyczące funkcjonowania systemu alarmowego w garnizonie, uwzględniając między innymi następującą problematykę: kierowania ruchem wojsk; ochrony mostów i obiektów garnizonowych o szczególnym znaczeniu; wydzielania sił i środków do ochrony opuszczanych obiektów oraz przejęcia mienia pozostawionego przez wojska wychodzące do rejonów; terminy zakończenia mobilizacji oddziałów i pododdziałów mobilizowanych w garnizonie; organizację świadczeń na rzecz wojsk operacyjnych; wydzielania sił i środków do obrony przeciwlotniczej oraz do utrzymania porządku i bezpieczeństwa w garnizonie; organizację wydawania zapasów materiałowych z magazynów garnizonowych itp. W zależności od potrzeb wynikających z warunków lokalnych plan może ujmować szereg innych zagadnień.

Do podstawowych planów dotyczących osiągnięcia gotowości bojowej opracowuje się inne niezbędne dokumenty, a w wypadku przebywania wojsk na poligonach lub ich udziału w akcjach i pracach wykonywanych na rzecz gospodarki narodowej dołącza się wkładki aktualizujące treść tych planów.

Dokumenty dotyczące osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej opracowują wytypowane zespoły, kierowane przez dowódców lub szefów sztabów. Zasadnicze dokumenty podpisują dowódca i szef sztabu, a zatwierdza bezpośrednio przełożony.

2. Rejony osiągnięcia gotowości bojowej

Podczas osiągnięcia pełnej gotowości bojowej wojska wykorzystują miejsca stałej dyslokacji, rejony alarmowe, zapasowe rejony mobilizacji, rejony zbiórki oraz doprowadzające do nich drogi. Pułk z rejonów tych może być przegrupowany do rejonu wyjściowego lub przechodzić z nich bezpośrednio do działań bojowych. Rejony alarmowe, zapasowe rejony mobilizacji oraz doprowadzające do nich drogi wyznaczają dowódcy dla podległych sobie wojsk według wytycznych wyższych przełożonych.

Rejony alarmowe - po dwa-trzy na każdy pułk wyznacza się dla wojsk wychodzących z miejsc stałej dyslokacji. Rejony te dla wojsk operacyjnych wybiera się na kierunkach wyprowadzających na drogi przegrupowania do wykonania zadań.

Rejony alarmowe pułku w miarę możliwości powinny być położone w odległości 10 do 30 km od granicy zwartej zabudowy garnizonu, zaś oddalenie między sąsiednimi rejonami nie powinno być mniejsze niż 5 km. Jeżeli odległość do rejonu alarmowego pułku przekracza 10 km wówczas planując marsz dolicza się na każdy kolejny km 2-3 minuty do czasu ogólnego osiągnięcia gotowości bojowej w rejonie alarmowym.

Wyznaczone pułkowi i pododdziałom rejony, powinny być znane całemu stanowi osobowemu. Jeden z nich wyznacza się jako zasadniczy, o czym z kolei powinno wiedzieć tylko ograniczone grono osób z dowództwa pułku. Zasadnicze rejony alarmowe dla pułku i samodzielnych pododdziałów wybiera się z takim wyliczeniem, aby stanowiły one rejony ześrodkowania /rejony wyjściowe do działań/.

Przedsięwzięcia mobilizacyjne mogą być przeprowadzone w miejscach stałej dyslokacji traktowane jako zasadnicze rejony mobilizacji, lub w zapasowych rejonach mobilizacji.

Zapasowe rejony mobilizacji wyznacza się dla pułku o niepełnych stanach osobowych, skadrowanego i nowo formowanego. Zapasowe rejony mobilizacji w zależności od miejscowych warunków powinny stanowić część składową rejonów alarmowych - jeżeli oddalenie tych ostatnich od miejsca stałej dyslokacji nie przekracza 15 km lub mogą być wyznaczone oddzielne w odległości 5 do 10 km od granicy zwartej zabudowy garnizonu.

Rejony alarmowe i zapasowe rejony mobilizacji, powinny być rozpoznane i podzielone odpowiednio do potrzeb na pododdziały i komórki organizacyjne pułku. Rekonesans przydzielonych rejonów prowadzi dowódca do szczebla kompanii włącznie. W ramach rekonesansu ustala się potrzeby w zakresie rozbudowy inżynierskiej, organizację łączności przewodowej z garnizonem i wewnątrz rejonu, oraz możliwości wykorzystania właściwości ochronnych i maskowniczych terenu, jak też drogi doprowadzające do rejonu i sposoby ich utrzymania, organizację regulacji ruchu itp.

Przed wyjściem do rejonu alarmowego dla sprawniejszego, bardziej zorganizowanego i uporządkowanego wyprowadzenia wojsk pułku z miejsca stałej dyslokacji - pododdziałom, komórkom organizacyjnym wyznacza się w obrębie miejsca stałej dyslokacji rejon /punkty/ zbiórki. Pododdziały wychodzą na punkty zbiórki w wypadku wprowadzenia wyższych stanów gotowości bojowej bez dodatkowych zarządzeń.

W zależności od warunków lokalnych rejony zbiórki można wyznaczać poza koszarami na drogach marszu prowadzących do rejonów alarmowych. W rejonach zbiórki można uporządkować pododdziały, sprecyzować /jeśli to potrzebne/, zadania, dołączyć również może tutaj kadra i ewentualnie spóźniony sprzęt. Jednocześnie jest to pierwszy etap rozśrodkowania wojsk wobec zagrożenia napadem z powietrza.

3. Zabezpieczenie realizacji osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej

Organizacja zabezpieczenia realizacji osiągnięcia wyższych stanów gotowości obejmuje:

- zasadnicze przedsięwzięcia czynnej i biernej obrony przeciwlotniczej wojsk w rejonach stałej dyslokacji, na drogach przemarszu w rejonach alarmowych i w rejonach zbiórek;
- niezbędne przedsięwzięcia z zakresu obrony przed bronią masowego rażenia, w tym: rozpoznanie skażeń; ostrzeganie wojsk; siły i środki wydzielone do likwidacji skutków uderzeń bronią jądrową, zabezpieczenie żywotności wojsk oraz odtwarzanie systemu dowodzenia w wypadku jego naruszenia;
- wydzielenie sił i środków do obrony bezpośredniej rejonów

rozmieszczenia wojsk i ochrony obiektów oraz mienia pozostawionego w garnizonach;

- przedsięwzięcia z zakresu maskowania i przeciwdziałania radioelektronicznego;
- zabezpieczenie materiałowo-techniczne /tyłowe/ procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej.

Obronę powietrzną wojsk w okresie mobilizacyjnego i operacyjnego ich rozwijania zapewnia się w jednolitym systemie OPK.

Obrona przeciwlotnicza pułku powinna zapewnić osłonę wojsk w miejscu stałej dyslokacji i najważniejszych elementów ugrupowania w rejonach alarmowych przed uderzeniem lotnictwa nieprzyjaciela, zwłaszcza działającego na małych wysokościach. W tym celu dla pododdziałów artylerii przeciwlotniczej oraz przeciwlotniczych karabinów maszynowych wyznacza się zawczasu stanowiska ogniowe.

Ponadto w każdym pułku, z wyjątkiem pododdziałów przeciwlotniczych, wydziela się 1/3 stanu broni maszynowej i ręcznej do zwalczania nisko lecących celów powietrznych. Dla wszystkich sił i środków czynnej obrony przeciwlotniczej ustala się na szczeblu pułku jednolite sygnały do zajęcia wyznaczonych stanowisk i osiągnięcia gotowości do otwarcia ognia.

Możliwość wybuchu wojny z użyciem broni masowego rażenia wymaga zrealizowania szeregu przedsięwzięć zabezpieczających wojska przed jej skutkami. Do podstawowych spośród nich można zaliczyć:

- przygotowanie dla potrzeb organów dowodzenia odpowiednich obiektów zapewniających ich żywotność;
- wykonanie w pułkach o niepełnych stanach osobowych i skadrowanych ukryć w miejscach stałej dyslokacji dla stanu osobowego;
- rozwinięcie stacjonarnego i polowego systemu wykrywania skażeń;
- organizację kontroli napromienienia ludzi, skażenia techniki bojowej oraz środków materiałowych i żywności;
- organizację likwidacji skutków uderzeń bronią masowego rażenia.

Przedsięwzięcia realizowane w procesie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, począwszy od planowania zasadniczych zamierzeń do ich praktycznego wykonania włącznie, powinny być utrzymane w najgłębszej tajemnicy. Czynności związane z mobilizacyjnym i operacyjnym rozwijaniem wojsk w celu ich maskowania, powinny mieć charakter przedsięwzięć szkoleniowych lub przedsięwzięć związanych z wykonaniem zadań na rzecz gospodarki narodowej, walki z żywiołem itp.

Zabezpieczenie materiałowo-techniczne procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej powinno gwarantować mobilizacyjne i operacyjne rozwinięcie wojsk pułku oraz wykonanie zadań bojowych. W tym celu ustalone są odpowiednie wielkości utrzymywanych w pułku i pododdziałach zapasów bieżących i doraźnych w zakresie amunicji, paliwa, żywności, sprzętu i materiałów medyczno-sanitarnych, części zamiennych i materiałów eksploatacyjno-remontowych.

Dla zapewnienia optymalnych warunków szybkiego opuszczenia miejsc stałej dyslokacji i osiągnięcia rejonów alarmowych w ustalonym czasie w pułkach rozwiniętych i o niepełnych stanach osobowych - a w pułkach skadrowanych tam, gdzie istnieją warunki - utrzymuje się ruchome i doraźne zapasy materiałowe na środkach transportu i w wozach bojowych. Dotyczy to zwłaszcza tych środków materiałowych, których załadowanie jest czasochłonne. Środki transportu załadowane zapasami materiałowymi, w zależności od rodzaju tych materiałów, warunków lokalnych pułku /pododdziału/ rozmieszcza się, zachowując wymagania przepisów /warunków/ bezpieczeństwa i zasad konserwacji.

Zapasy materiałowe wszystkich rodzajów zaopatrzenia, które z uwagi na brak odpowiednich warunków nie mogą być utrzymywane na środkach transportu - przechowuje się w pomieszczeniach magazynów pułkowych i garnizonowych w sposób zapewniający szybkie ich wydanie pododdziałom mobilizowanym lub ich ewakuację do rejonów alarmowych. W tym celu zapasy materiałowe rozmieszcza się w magazynach rodzajami zaopatrzenia ułożone /ustawione/ jednostki ognia i napełnienia według kolejności wydawania pododdziałom oraz według rzutów ewakuacyjnych, a każdy rzut odpowiednio do zaplanowanych środków transportowych i kolejności ładowania.

Do ewakuacji zapasów wyznacza się w pułku stałe zespoły załadowcze oraz wydziela niezbędny transport. Skład i ilość zespołów ustala się odpowiednio do wielkości podejmowanych zapasów materiałowych i rozmieszczenia magazynów oraz zależnie od ilości środków transportowych przeznaczonych do ewakuacji zaopatrzenia.

Magazyny podlegające ewakuacji powinny mieć zapewniony szeroki front załadowczy oraz urządzenia do mechanicznego ładowania itp. usprawnienia.

W celu zapewnienia dogodnych warunków wyprowadzenia wojsk pułku z miejsc stałej dyslokacji położonych na terenie dużych aglomeracji miejskich, przygotowuje się w obiektach koszarowych zapasowe bramy wyjazdowe pozwalające na bezkolizyjne wyjście kilku kolumn pododdziałów jednocześnie i organizuje się stałą regulację ruchu. Rejony zbiórek pododdziałów wyznacza się w tym wypadku poza garnizonem.

4. Postępowanie z obiektami stałymi i mieniem stanowiącym nadwyżki

Pułk, który w trakcie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej opuszcza miejsce stałej dyslokacji, całość mienia należnego mu zgodnie z etatami, tabelami i normami należności czasu wojennego przygotowuje do zabrania i ujmuje go w zawczasu opracowanych zestawieniach. Zestawienia te utrzymuje się w ciągłej aktualności.

Obiekty i urządzenia stałe, nadwyżki uzbrojenia, sprzętu i środków materiałowych, zbędne w warunkach polowych dokumenty, wydawnictwa i druki ścisłego zarachowania oraz inwentarz żywy przygotowuje się zawczasu do przekazania lub zabezpieczenia.

Nadwyżki mienia pododdziałów przed opuszczeniem miejsc stałej dyslokacji zdaje się do magazynów pułku, a zwalniane całkowicie obiekty /np. strzelnice, garaże, warsztaty/ wraz z urządzeniami stałymi, sprzętem kwaterunkowym i innym mieniem przekazuje się komendzie garnizonu lub wyznaczonej stacjonarnej jednostce wojskowej, bądź wojskowej administracji koszar.

W razie opuszczania miejsc stałej dyslokacji w trybie alarmowym postępuje się następująco:

- nadwyżki mienia pozostawia się w opuszczanych obiektach od - powiednio zabezpieczone;
- dokumenty i wydawnictwa będące w użyciu, z których nie roz - liczono się w kancelariach lub bibliotekach, pozostawia się z dziennikiem wykonawcy w zamkniętych i zaplombowanych sza - fach lub skrzyniach w miejscu pracy wraz z dokumentami po - zostawia się również opisy spraw kancelarii i rejestry wyda - nych materiałów;
- w miejscu przechowywania nadwyżek pozostawia się ewidencję mienia pułku /pododdziału, służby/ i przewidzianego dla jed - nostek nowo formowanych oraz zestawienia mienia zabranego;
- obiekty wraz z urządzeniami stałymi i innymi rodzajami mie - nia zamyka się i plombuje oraz zgłasza je do ochrony;
- dokumenty planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, po ich wykorzystaniu, przekazuje się w pakietach opieczęto - wanych pieczęcią herbową właściwym pod względem terytorial - nym powiatowym /równorzędnym/ sztabom wojskowym lub jednost - kom stacjonarnym w zależności od ustaleń;
- w garnizonach nie mających w czasie pokoju komend garnizonów, do chwili sformowania tych komend, ochronę obiektów i pozo - stawionego mienia powierza się szefom wojskowych administra - cji koszar do ochrony obiektów i pozostawionego mienia, w tym okresie wykorzystuje się żołnierzy z nieetatowych grup kon - serwacyjno-remontowych i jednostek stacjonarnych danego gar - nizonu;
- celem rozliczenia pułku i pododdziałów z opuszczonych obiek - tów i pozostawionego mienia w garnizonie powołuje się niez - będną ilość komisji. Komisje te sprawdzają pozostawione mie - nia i sporządzają protokoły, które stanowią podstawę do roz - liczenia pułku /pododdziałów/;
- pozostawione w obiektach i komisyjnie sprawdzone mienie, któ - rym nie zadysponowano w planach zabezpieczenia wojsk, wyko - rzystuje się na zlecenie organów zaopatrzeniowych, przyjęte dokumenty, zależnie od ich charakteru, niszczy się lub prze - kazuje do archiwum wojskowego;
- postępowanie z mieniem stanowiącym prywatną własność samot - nej kadry zawodowej uzależnia się od woli jego właścicieli, którzy decyzyję w tej sprawie powinni wyrazić w zleceniu;

- przedmioty cywilne żołnierzy rezerwy - po sporządzeniu ich spisu deponuje się w magazynach macierzystych pułków, a w późniejszym czasie wysyła się je pocztą do wskazanych adresatów.

V. OSIAGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ PRZEZ WOJSKA PRZEBYWAJĄCE W REJONACH CZASOWEGO POBYTU

Pułk przebywający w rejonie czasowego pobytu może osiągać wyższe stany gotowości bojowej, całością w jednym rejonie tj. w miejscu stałej dyslokacji /rejonie alarmowym/, bądź częściami, w dwóch rejonach tj. czasowego pobytu i stałej dyslokacji.

W procesie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej do miejsca stałej dyslokacji lub rejonów alarmowych powracają: wszystkie pułki i pododdziały - jeśli ich garnizony macierzyste lub rejon alarmowy w stosunku do rejonów czasowego pobytu znajdują się na kierunku przegrupowania do działań; pułki skadrowane nie rozwinięte uprzednio w ramach szkolenia rezerw osobowych; pułki i pododdziały biorące udział w pracach na rzecz gospodarki narodowej oraz w likwidacji skutków klęsk żywiołowych itp.; pułki i pododdziały podlegające przeformowaniu z pułków i pododdziałów pozostających w rejonach czasowego pobytu; żołnierze wydzieleni na załączki do innych jednostek, mech.-kier. i inni specjaliści niezbędni w miejscu stałej dyslokacji. Pozostałość pułku będąca w garnizonie z uzupełnieniem powołanym z rezerwy i pobranym z gospodarki narodowej osiąga wyższe stany gotowości bojowej w miejscu stałej dyslokacji a następnie wraz z zapasami środków materiałowych dla całości pułku dołącza do sił głównych w wyznaczonym rejonie spotkania.

Dla zapewnienia dowodzenia w miejscu stałej dyslokacji pozostawia się siły i środki niezbędne do kierowania całością kształtem życia pozostałości oraz zabezpieczające samodzielne wykonywanie zadań związanych z uruchomieniem procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez pułk.

Na dowódcę pozostałości w garnizonie wyznacza się jednego z zastępców dowódcy pułku lub innego oficera przygotowanego do kierowania działalnością pułku /garnizonu/.

W razie wychodzenia z garnizonu wszystkich stacjonują - cych tam jednostek wojskowych na okres ponad 14 dni - w celu zapewnienia ochrony i życia w danym garnizonie - dowódca okręgu wojskowego może zezwolić na sformowanie niektórych podod - działów garnizonowych przewidzianych na czas "W".

Pułk opuszczający garnizon zdeponowane u siebie karty powołania żołnierzy rezerwy oraz nakazy wydzielania środków transportowych i maszyn inżynieryjnych z gospodarki narodowej - dostarczane zainteresowanym własnymi siłami - przekazuje każ - dorazowo terenowym sztabom wojskowym.

W celu uzyskania optymalnych warunków osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska będące w rejonach czasowego pobytu stosuje się następujące przedsięwzięcia:

- pułki i pododdziały w miarę możliwości wyprowadza się do ośrodków szkolenia poligonowego znajdujących się na terenie macierzystych okręgów wojskowych;
- jednocześnie z podstawowymi pododdziałami wyprowadza się do ośrodków szkolenia poligonowego pododdziały specjalne;
- w komendach poligonów gromadzi się sprzęt i wyposażenie /zwłaszcza kwaterunkowe i mundurowe/ oraz organizuje się poligonowe punkty zaopatrywania jednostek tam przybywających w niezbędnym im do szkolenia rodzaju amunicji i środki pozora - cji;
- niezbędne dane do alarmowania i odwołania wojsk przebywają - cych w rejonach czasowego pobytu ujmuje się we wkładkach aktualizujących plany osiągania wyższych stanów gotowości bojowej;
- do wzywania żołnierzy, którzy będą przebywać poza garnizonem dłużej niż jedną dobę, przygotowuje się telegramy, przecho - wuje je służba dyżurna pułku dla kadry zawodowej i pracowni - ków cywilnych, a dla żołnierzy służby zasadniczej służba dyżurna pododdziału.

Telegramy odwołujące nadaje się jako ratunkowe, co za - pewnia doręczenie ich adresatom niezależnie od pory doby.

VI. ZASADY SZKOLENIA I KONTROLI GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Szkolenie w zakresie problematyki gotowości bojowej orga - nizuje się i prowadzi obejmując nim wszystkich żołnierzy. Orga -

nizatorem szkolenia jest dowódca i on ponosi odpowiedzialność za należyte wyszkolenie swoich podwładnych w tym zakresie.

Plany szkolenia opracowuje się w sztabie pułku /zatwierdza dowódca dywizji/ na okres jednego roku i realizuje w ramach programowego szkolenia kadry zawodowej i żołnierzy służby zasadniczej, przeznaczając na to limit czasu i zabezpieczenia materiałowego uwzględniający specyfikę szczebla i potrzeby pułku. W planowaniu wyodrębnia się szkolenie podstawowe i doskonalące.

Celem szkolenia podstawowego jest teoretyczne i praktyczne przygotowanie poszczególnych żołnierzy do właściwego wykonywania czynności związanych z realizacją przedsięwzięć ujętych w planach osiągania wyższych stanów gotowości bojowej. Celem szkolenia doskonalącego jest zgrywanie grup, zespołów oraz etatowych pododdziałów pułku w trakcie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

Szkolenie podstawowe prowadzi się wycinkowo w formie informacji, pokazów i musztry bojowej, natomiast szkolenie doskonalące prowadzi się kompleksowo w formie ćwiczeń zgrywających, szkieletowych grupowych oraz treningów praktycznych.

Szkolenie żołnierzy rezerwy prowadzi się w ramach szkolenia jedno i kilkudniowego w pododdziałach etatowych, bądź w grupach i zespołach wykonujących wiążące się ze sobą czynności.

Celem określenia stopnia przygotowania poszczególnych ogniw do wykonania zasadniczych zadań związanych z osiąganiem wyższych stanów gotowości bojowej, a wynikających z ich przeznaczenia i specyfiki, organizuje się i przeprowadza kontrole.

Gotowość bojową sprawdza się i ocenia w procesie szkolenia, podczas inspekcji i kompleksowych kontroli, jak również w czasie kontroli organizowanych w celu sprawdzenia określonego elementu stanu gotowości bojowej i gotowości mobilizacyjnej.

Prawo zarządzania wyższymi stanami gotowości bojowej dla celów szkoleniowych i prowadzenia kontroli w tym zakresie przysługuje wszystkim dowódcom w odniesieniu do podległych im wojsk, przedsięwzięcia te ujmuje się w rocznych planach kontroli gotowości bojowej. Plany kontroli gotowości bojowej zatwierdza bezpośredni przełożony. W trakcie planowania i organizacji kontroli połączonej z wprowadzeniem pełnej gotowości bojowej

obowiązuje zasada zaskoczenia kontrolowanych. Kontrole gotowości bojowej powinno się przeprowadzać każdorazowo na tle operacyjno-taktycznym w powiązaniu z praktycznym odbyciem ćwiczeń lub wykonaniem przez wojska przewidywanych dla nich zadań. Kontrole osiągnięcia pełnej gotowości bojowej realizowane w niepełnym zakresie łączy się z ćwiczeniami epizodycznymi, bądź dowódczo-sztabowymi.

Proces osiągnięcia pełnej gotowości bojowej z ograniczonymi przedsięwzięciami mobilizacyjnymi realizuje się z powołaniem na jednodniowe ćwiczenia wojskowe żołnierzy rezerwy, którzy mogą być wezwani własnymi siłami pułków bez uruchomienia akcji kurierskiej rad narodowych. Natomiast kompleksowe rozwinięcie pułku i pododdziałów do wojennego stanu etatowego z uruchomieniem akcji kurierskiej, przeprowadza się w ramach ustalonych limitów, na podstawie zatwierdzonego planu ćwiczeń mobilizacyjnych bądź mobilizacyjno-taktycznych.

Kontrolę gotowości bojowej w ramach ćwiczeń z wojskami i innych przedsięwzięć planowanych zawczasu powinno rozpocząć się od wprowadzenia stanu podwyższonej gotowości bojowej.

Podczas kontroli gotowości bojowej uprawnieni do zarządzania określonych stanów gotowości mogą nakazać wyprowadzenie do rejonów alarmowych całości sprzętu bojowego i pełną ewakuację zapasów materiałowych, jeśli dysponują na ten cel limitem środków materiałowych.

Podczas osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w okresie pokoju przestrzega się postanowień dotyczących ograniczeń stałych. Pułki osiągające pełną gotowość bojową poza miejscem stałej dyslokacji podczas kontroli nie powinny zabierać sprzętu i środków materiałowych będących na stanie jednostki poza etatem i tabelami należności, oraz sprzętu i środków przeznaczonych dla jednostek mobilizowanych.

Obok wymienionych ograniczeń na rozkaz stosuje się ograniczenia dodatkowe. Ograniczenia te ustala się w zależności od zakresu i programu kontroli.

OPRACOWAŁ:

/-/ płk dypl. J. GÓRAL

MATERIAŁY ŹRÓDŁOWE I POMOCNICZE:

1. Regulamin Walki Sił Zbrojnych PRL /dywizja-pułk/,
wyd. MON - Sztab Gen. 347/64.
2. Regulamin Służby Wewnętrznej PRL - Sztab Gen. 500/70.
3. Myśl Wojskowa - Tajna 1/71 nr bibl. 014643 "Sprawność
alarmowa - jednym z zasadniczych czynników decydujących
o gotowości bojowej wojsk".
4. Myśl Wojskowa nr 11/71 "Uwagi o charakterze, treści
i czasie trwania początkowego okresu działań wojennych
w warunkach współczesnych".
- 5/ Skrypt nr 016526/Szkol. "Zasady organizacji planowania
i kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem oddziału, w ramach
osiągania wyższych stanów gotowości bojowej".
- 6/ Biuletyn Informacyjny nr 4 /109/ z 1972 r. "Przygotowanie
i osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej".
- 7/ Dyrektywa Ministra Obrony Narodowej do szkolenia
Sił Zbrojnych.

Wyk. w 150 egz.

Egz. nr 1-150-BT

Wyk. płk Góral

Druk JD, dn. 15. I. 74 r.

nr 02301/04637/WW.

kor. HS

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
ADEMI SZLABU GENERALNEGO
ul. Gen. broni 15, Warszawa

129204